

залепнѫла на кожата му, и като че слѣна съ членовете на тѣлото му. Колкото той я късаше толкось той късаше тѣлото си и месата си; кръвта му течеше и мокряше земята. Найподиръ доблестъта му побѣди страданіята, и той извика: Ты видишъ, мой любезный Филоктите, страданіята, които боговетъ ми проводихъ: тѣ сѫ праведни; азъ гы прогибвихъ като престжихъ супружеската любовь. Слѣдъ като побѣдихъ толкози непрѣтели, азъ срамно са оставихъ да са навыїж отъ любовта на една чужда красота: азъ загынвамъ; и съ благодареніе загынвамъ за да умилостивиѣ боговетъ. Но, увы! любезный прѣятелю! дѣ си забѣгнѫль? Безмѣрната болѣсть ма накара та извѣршихъ безчеловѣчно наистина дѣло съ тогози злочестаго Лиха, за което сега са раскайвамъ. Той не знаеше каква отрова ми носяше: той не заслужи туй което азъ го направихъ да пострадае: но мыслишъ ли ты че азъ быхъ могълъ да забравиѣ прѣятелството което ти дължж и да ти отнемиѣ живота? Не, не, азъ нема да престанѫ да обычамъ Филоктита. Филоктитъ ще пріеме въ обѣятіята си душата ми готова да хвръкне; той ще събере праха ми. Дѣ си прочее, о мой вѣзлюбленный Филоктите! Филоктите, едничка моя надѣждо на този свѣтъ?

„На тѣзи думы, азъ са затекохъ къмъ него; той ми протяга рѣцѣтъ си, и иска да ма пригърне: но са удържа отъ страхъ да не запали въ гърдиѣ ми съмртносныя огньи отъ който той горѣше. Увы! извика той, и туй еще утѣшениe не ми е вече вѣзможено. Тѣй като говоряше, той събира сичкытъ дървета които бѣше повалилъ и нарежда отъ тѣхъ на върха на гората една клада. Той са покачи на нея спокойно, простира връху ѝ кожата на Немейскыя лъвъ, която толкози години покрываше плещытъ му когато той ходяше отъ едина край на земята до другия за да истребя чудовищата, и да отърва злочестътъ: той са опира на жезъла си и ми заповѣда да подпаля кладата.

„Рѣцѣтъ ми ако и истрѣпнѫли и вѣпены отъ ужасъ, не можахъ да му откажѫтъ тѣзи жестока услуга; защото животътъ не бѣше вече за него даръ на боговетъ; толкози му бѣ той несносенъ! Азъ са убояхъ даже да не бы безмѣрнътъ му страданія го увлекѫтъ тол-